

קפה שלי / טופז אלופר

"שמנת."

"לא שמנתי".

"אני אומרת לך, שמנת. אני רואה בפנים שלך נו, אני לא מבינה למה את לא אוכלת את הירקות שאני קונה לך כל שבוע? זה החבר הזה שלך, מאז ומתמיד היה חזיר והוא רק מדרדר אותך, תראי אותך!."

אני לא בטוחה בזה, אבל לא נראה לי שאלו המילים שכל שושבינה רוצה לשמוע כשהיא מגיעה למדידות שלפני החתונה. על מה חושבים במצב כזה אתם שואלים? על דבר אחד- על השנאה הכה מוחשית עד כדי כאב שיש לי כלפי הדס כרמון. על שהביאה אותי לרגע הזה, על זה ועל עוד קצת דברים. בת הדודה המושלמת שלי, לכל אחת יש כזו, אז שלי הכי גרועה, בהתחייבות. היא יפיפייה אמיתית, אפילו יפה יותר כשהיא לא מאופרת, גבוהה ותמירה בעלת מבנה גוף רזה אבל לא מידי, כמובן שהיא מלאה במקומות הנכונים, כאלו שיגרמו לשמלות להדגיש את איכות נתונייה אף יותר. היא שותפה בחברת עורכי דין ידועה בתל אביב, הצעירה ביותר בתולדות המדינה. ובזמנה הפנוי היא מתנדבת, אני מבקשת ריכוז שיא עכשיו -בבית לנוער בסיכון, במקלט לחיות מחמד שבעליהם נטשו אותם, במעון לנשים מוכות ובסופי שבוע מנקה את חופי הארץ, ללא מסגרת מסוימת, כי זה "ממלא אותה". ובעלה לעתיד שיחייה, מלח הארץ, מתמחה בכיר באיכילוב במחלקה האורתופדית עם התמחות בפציעות ספורט, שהרי הוא גם קפטן נבחרת ישראל בכדור יד והנושא משל כך קרוב לליבו. מיותר לציין שהוא יפה, יפה מידי, מעיין פוסטר מהלך לחיים בריאים ועוד נושאים בלתי מושגים לבני האנוש הפשוטים.

מפגש הפסגה בין שני האלים האלו כמובן גם הוא לא התרחש באופן סטנדרטי, בן פוגש בת, לא ולא. הדס כרמון פגשה בעומר שכטר- קלמן (זה השם המלא והוא מבקש להקפיד עליו) אי שם, בערבות אפריקה, כשהיא התנדבה (שוב מוטיב ההתנדבות) בחווה לחיות נפגעות צייד- אני אפילו לא אגיב, והוא התנדב כרופא בארגון "רופאים ללא גבולות" בבית חולים מקומי. הוא הגיע לחווה באחד מימי החופש הבודדים להם זכה, והיא בדיוק האכילה לביאה מכף ידה כשהוא הבחין בה לראשונה, והשאר היסטוריה.

הדס החליטה שהיא רוצה חתונה בנוסח אמריקאי- חתונה צנועה בבית הוריה, אותו היא תקשט בעצמה, קייטרינג מיוחד ו-אחת מנקודות השפל של חיי, ליווי צמוד של שושבינות בלבוש תואם. הצבע הנבחר לשמלתן של אותן בנות המזל הוא ורוד גן עדן, זהו שמו המלא חיפשתי בגוגל. כמובן, שהצבע שמנעדו נע בין צבעו של סיר קובה סלק לבין גלידת המסטיק האהובה עליי, מחמיא לכל המשובטות גנטית מהבין תחומי שלמדו עם הדס כרמון משפטים. הן נראות כמו דוגמניות ביום צילום. באשר אליי, ובכן, לא למדתי בבין תחומי.

כל התסכול, הזעם, העצבים והרצון שאמא שלי, שטרחה לציין בפניי כולם את העובדה שייתכן שהעליתי במשקל מאז המדידה האחרונה וזה לחלוטין באחריות בן זוגי שמונע ממני בגופו לאכול ירקות, תפסיק לנהום, מתנקז עכשיו לכפתור עקשן במיוחד שעד לפני שבועיים וחצי שיתף פעולה בכל הקשור לעסק איטום שמלת כדור הגלידה הענקי הזה שאני מצויה בו כרגע.

"אמא, די. אני מבטיחה שעד החתונה זה יסתדר". אני עונה בכניעה, כי ובכן, הבטחון העצמי שלי כרגע לא בדיוק בגובה של בעלה לעתיד של בת דודתי. אני רואה את המבט המודאג על פניה של הדס, וכל שנותר לי הוא לשלוח לה מבט מרגיע, "אל תדאגי עד החתונה זה ייסגר". סביר להניח.

אני נמלטת ממתקן העינויים הזה כל עוד נפשי בי, לא נשארת לדון בנושא הכה מהותי האם יתאים יותר אסוף מרושל עם השמלות הללו או שמא ישנה עדיפות לתסרוקת מהודקת יותר. את הריקושטים על הבריחה מאלקטרוז אני אקבל אחר כך מאמי מולידתי בדמות שיחת טלפון נוקבת ומתמשכת, אני יודעת. ועדיין, זה מחיר שאני מוכנה לשלם. אני ממחרת לדירה שלנו, למקום המבטחים שלי, לדירה קטנה ומעופשת בדרום תל אביב, אי שם בשכונת התקווה. הדירה מתפרקת, נוזלת והשכנים הם חבורה של ילדים בני 21 שרק סיימו צבא, רודפי מסיבות, צידי בחורות חטובות ואמני הסמים הקלים. אבל, היא המקום שלנו, המקום הבטוח, המקבל, האוהב ועמוס מזונות משמינים שלנו. אני לא יכולה לחכות עד שאכנס הביתה ותבל, בן זוגי (חבר זה כל כך תיכון), יקיף אותי בחום ושומנים רוויים דלי ערכים תזונתיים. הוא לא שופט אותי על היותי שמנמנה, על העובדה שספורט ואני עוברים מדרכה בכל פעם שבטעות האחד פוגש בשנייה, על זה שאני לא מתמרחת בקרמים יקרים ועל זה שלא התאפרתי מאז הבת מצווה שלי בערך (שוב, עבודה של אמא שלי). נפגשנו בצבא, 8200. אני לא יכולה לספר מה היו התפקידים של שנינו אבל, זה הספיק כדי שבשחרור שנינו נקלט בחברות הייטק מובילות באופן ישיר.

הוא אמר לי פעם, "אני מקבל אותך כמו שאת ולי אישית זה מספיק." אמא שלי השתנקה כשהיא שמעה את זה. "מספיק. מה זה מספיק, מה את מלפפונים בשוק הכרמל, שהוא אומר למוכר- זהו, מספיק." אבל שוב, לא התייחסתי, כי לי זה מספיק. אני חושבת.

אני מטפסת בקושי את המדרגות לדירה שלנו, חס לי ודביק והמילים ששמעתי מהאישה שהביאה אותי לעולם עוד חורכות לי את עור התוף. היא חיה בשביל הרגעים האלו, אני מסכמת מול עצמי כדי לנסות ולהירגע, זה לא קשור אלי, היא כנראה רעבה לפחמימה בה לא נגעה שנים.

הבית לא נעול, מוזר, תבל ממש מקפיד כיאה לחנון המפוחד שהוא. בהמשך ליום הזה, מה שחיכה לי בתוך הדירה היה הרבה יותר נורא ממה שחוויתי שם, בחוץ. ריח חמוץ עמד באוויר, עשן קטורת מילא את הריאות שלי, כי המדרגות לא סיימו את העבודה וגרמו לי לחנק מלא, והשמש ששקעה העניקה מעין מראה אפלולי לכל הדירה, כאילו מנסה למסך את שעוני רואות, לזכך את הכאב. על הספה התרחשה מחווה לאליפות ישראל באמנות אמנותית, עם דגש על תרגיל האלות. אני ברשותכם אחסוך את התיאורים הגרפיים, רק אמנה את המשתתפים בתרגיל- תבל בתפקיד הקהל הפעיל וניתאי השכן העליו (מאוד!) בתפקיד, ובכן, האלה.

קרסתי על ההדום, מנסה להסדיר את נשימתי ובו זמנית התפללתי לאיבוד ראייה זמני, לפחות עד ששני הגברים הללו יתלבשו. תבל אמר משהו בזמן שניתאי ברח מהדירה במהירות שיא. היו שם מילים כמו מבלבל, צרכים, פסק זמן, הכלה ולבסוף מה שתפס את אוזניי- "את גם אחראית במקום מסוים, הזנחת את עצמך מאוד בזמן הזוגיות שלנו, וזה גרם לי לרצות משהו אחר, לא להסתפק רק בך. חשבתי על זה הרבה, שנינו האמת, ניתאי ואני, ונראה לי שעדיף שאהיה אצלו בתקופה הקרובה." הזעם על הכפתור הסרבן מהבוקר? באותו הרגע היה נראה לי כמו תחושת רוגז קלילה לעומת מה שהתחולל בתוכי כשנעמדתי מול תבל, אחרי שהוא ציין בפניי שהעובדה שהוא החליט לשכב עם השכן שלנו היא למעשה אשמתי.

"אני יורדת לשתות קפה אצל ברי" זה כל מה שהצלחתי למלמל. התגלגלתי במורד המדרגות (פיזית, נפלתי 3 פעמים לאורך 4 הקומות).

ברי, או תומר בריאל, הוא איש מפתח בחיי. הוא תמיד שם, תמיד נכון לעזור והכי חשוב, יש לו את הגישה לסם המועדף עליי, הוא גם יודע מהו, כך שזה תמיד מוכן כשאני מגיעה. אני מתיישבת בבית הקפה מתחת לבית שלי, הנראות שלי ככל הנראה לא הייתה בשיאה, כי כשברי הגיע עם הקפה שלי- רותח, מעט חלב, קלייה קובנית, הפנים שלו בעצמו השתנו. "אז גילית סוף סוף?". כנראה שאני הוזה גם עכשיו- "מה אמרת?". "שאלתי אם סוף סוף גילית על תבל וניתאי?" יופי, מצוין, מעולה אפילו. גם בעל בית הקפה יודע על זה שבן הזוג שלי (לשעבר יש לציין ואף להדגיש במרקר וקו תחתון) והשכן שלי הם זוג יציב. "לא חשבתי שזה מתפקידי להגיד משהו, אני מצטער".

אני בחורה של מילים, הן תמיד היו שם בשבילי, ברגעים המביכים, בוויכוחים הסוערים וגם בצבא רק בשפה אחרת. המילים הן הפורטה שלי, תמיד התגאיתי בזה שלא משנה מה קורה אני יודעת מה לומר. אבל, ברגע הזה של שקיעה תל אביבית, חשתי ריק, אזור ברובה במוח שלי חדל מלפעול. לא יודעת כמה זמן ישבתי שם וריחמתי על עצמי, ברי כבר הספיק ללכת ולחזור בזמן שהתפלשתי ברחמי העצמיים. "טוב, נו מה יש לך. תמשיכי הלאה, גם ככה הוא היה קטן עלייך." לא הבנתי, זהו יום בואו נעיר לשמננות העולמית. "רוצה לבוא איתי?". "בטח ברי, בוא נפליג אל השקיעה תמיד רציני לראות את זימבבואה" אני עונה בטון אחיד, "נו זה לא הזמן לציניות, רוצה או לא? אני טס היום בערב לנוי זילנד, מחכה לי שם קרוון, מה אומרת?"

כמות השאלות שהיו לי לפני השיחה הזו היו מספקות בעיני, לא היה לי צורך בעוד מידע מבלבל. אני מניחה שהמבט הפוזל שלי העביר את התחושה הכללית שלי וברי המשיך. "תקשיבי, יש שמועות שעומדים לסגור את השמיים או משהו כזה בזמן הקרוב, בגלל השפעת הטיפשית הזו מסין. אחי יבוא להחליף אותי פה, ככה שאני לא מוגבל בזמן והכרטיס פתוח, יהיה מה שיהיה. בואי, נלך לאיבוד בכבישים המתפתלים של שר הטבעות". כל הזעם שלי מופנה אליו עכשיו ואני יורה עליו מילים חדות ונוקבות- אחריות, עבודה, החתונה של הדס כרמון, פרידה.

"טוב אל תכעסי, אני רק הצעתי, אני חייב לזוז לארגן ציוד להיום. תהני בחתונה ו- וואלה קורה, תבל סתם אפס". הגב שלו פנה אליי עכשיו, שוב ללא מילים נשארתי לשבת שם. "ברי!" אני לבסוף צועקת, ככל הנראה חזק מידי כי הוא לא הספיק להתרחק ממש, כאילו ידע שהשיחה לא הסתיימה. "אחיך עושה קפה טעים כמו שלך? כי זה יותר מידי דברים לאבד ביום אחד." "לא נעים לי להגיד, אבל אני לא רואה אותו, מזלי שהלקוחות פה לא כאלו אני טעם כמוך. אני מרשה לך לערוק לבית קפה אחר, עליי".

"ותגיד, יש וויפי בשדה נכון?" הוא מסתכל עליי מבולבל, "אממ כן, אבל את יודעת שכל עוד אני בארץ אני די זמין, חוסר הקליטה קורה רק כשממש יוצאים מהמדינה". כן, ציניות, זה בדיוק מה שאני זקוקה לו עכשיו, חן לך. "למה?".

"אני צריכה לשלוח את מכתב ההתפטרות שלי משם, אני לא אספיק עכשיו, אני צריכה לארוז".

הוא בהלם, אני מבטיחה לך שאני יותר.

